

S'encourager mutuellement

Par J. Anette Dennis

Première conseillère dans la présidence générale de la Société de Secours

Szurkoljunk egymásnak!

J. Anette Dennis nővér

első tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Conférence générale d'octobre 2025

Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, et pour cette raison, il est le seul entièrement qualifié pour juger nos performances.

J'ai lu récemment une histoire qui m'a profondément touchée. Elle s'est déroulée au USA Masters Track and Field National Championship, une compétition pour les personnes âgées.

L'un des participants à la course du 1 500 mètres, Orville Rogers, était âgé de 100 ans. L'auteur a écrit :

« Lorsque le coup de pistolet de départ a retenti, les coureurs se sont élancés et Orville s'est immédiatement retrouvé en dernière position, où il est resté seul pendant toute la course en avançant très lentement. [Lorsque] le dernier coureur, à part Orville, a terminé la course, il lui restait encore deux tours et demi à parcourir. Près de 3 000 spectateurs sont restés assis calmement, le regardant faire lentement le tour de la piste, complètement seul dans un silence inconfortable.

« [Cependant], lorsqu'il a entamé son dernier tour de piste, la foule s'est levée en l'applaudissant pour l'encourager. Lorsqu'il a abordé la dernière ligne droite, la foule était en liesse. En entendant les encouragements enthousiastes de milliers de spectateurs, Orville a puisé dans ses dernières réserves d'énergie. La foule a explosé de joie lorsqu'il a franchi la ligne d'arrivée où les autres concurrents l'ont accueilli à bras ouverts. Humblement et reconnaissant, Orville a salué la foule et a quitté la piste avec ses nouveaux amis. »

C'était lacinquiemcourse d'Orville dans cette compétition, et dans chacune des autres épreuves, il avaitégalementterminé à la dernière

Csak az Úr ismeri teljes mértékben a személyes korlátainkat és képességeinket, és ezért Ő az egyetlen, aki teljesen fel van jogosítva a teljesítményünk megítélésére.

Nemrég egy olyan élménybeszámolót olvastam, amely mélyen megérintett. Az Amerikai Egyesült Államok szenior atlétikai országos bajnokságáról szólt, ahol idősebbek versenyeznek.

Az 1500 méteres síkfutás egyik résztvevője a 100 éves Orville Rogers volt. A cikk írójának a szavait idézve:

„Amikor eldőrdült a startpisztoly, elindultak a futók, Orville pedig azonnal elfoglalta az utolsó helyet, ahol az egész verseny alatt meg is maradt egymagában, csoszogó léptekkel egészen lassan haladva. [Amikor] az Orville előtti utolsó futó is célba ért, neki még mindig hátra volt két és fél kör. Közel 3000 néző figyelte szó nélkül ülve, ahogyan lassan teljesíti a pályát – végig, csendesen, valamint kényelmetlenül egyedül.

[Ám] amikor elkezdte az utolsó körét, a tömeg talpra állt és tapsolva szurkolni kezdett. Mire a célegyenesbe ért, már morajlott a lelátó. Nézők ezreinek a szurkoló biztatására Orville az utolsó erőtartálékait is előhívta. A tömeg kitörő örömmel fogadta, amikor átért a célvonalon és megölelték őt a versenytársai. Orville alázatosan és hálással integetett a nézőknek, aztán újdonsült barátaival lesétált a pályáról.”

Ez volt Orvilleötödikversenyszáma, és az összes többszinténaz utolsó helyen végzett. Némelyek talán kísértést érezhetnek az Orville

place. Certaines personnes auraient été tentées de juger Orville, se disant qu'à son âge, il n'aurait même pas dû participer, qu'il n'avait pas sa place sur la piste, car il rallongeait considérablement les épreuves pour tout le monde.

Malgré le fait qu'il terminait toujours dernier, Orville a battu cinq records du monde ce jour-là. Personne parmi les spectateurs n'aurait cru cela possible, mais ni eux ni les autres coureurs n'étaient les juges. Orville n'a enfreint aucune règle et les organisateurs n'ont pas abaissé le niveau des exigences. Il a participé à la même compétition et a rempli les mêmes exigences que tous les autres coureurs. Toutefois, il a été tenu compte de son niveau de difficulté, en l'occurrence son âge et ses capacités physiques limitées, puisqu'il concourait dans la catégorie des 100 ans et plus. Et dans cette catégorie, il a battu cinq records du monde.

Tout comme il a fallu beaucoup de courage à Orville chaque fois qu'il s'est élancé sur cette piste, il faut également beaucoup de courage à certains de nos frères et sœurs pour s'engager chaque jour dans l'arène de la vie, sachant qu'ils risquent d'être jugés injustement, alors qu'ils font de leur mieux pour suivre le Sauveur et respecter les alliances qu'ils ont contractées avec lui malgré une adversité décourageante.

Peu importe où nous vivons dans le monde, peu importe, notre âge, nous avons tous fondamentalement besoin d'éprouver un sentiment d'appartenance, de savoir que nous sommes désirés et nécessaires, et que notre vie a un sens et un but, quelles que soient notre situation ou nos limites.

Pendant le dernier tour de piste, la foule a massivement encouragé Orville, lui donnant la force de continuer. Cela n'avait aucune importance qu'il finisse dernier. Pour les athlètes et la foule, c'était beaucoup plus qu'une compétition. De bien des façons, c'était un bel exemple de l'amour du Sauveur en action. Lorsque Orville a terminé, ils se sont tous réjoui ensemble.

Tout comme le Masters Championship, nos assemblées et notre famille peuvent être des lieux de rassemblement où nous nous encourageons mutuellement – des communautés d'alliances nourries par l'amour du Christ les uns pour les autres – nous aidant à surmonter les difficultés que nous rencontrons, nous apportant force et soutien sans nous juger les uns les autres. Nous avons besoin les uns des autres. La force divine

feletti ítélkezésre, gondolván, hogy az ő korában nem is kellene versenyeznie – hogy semmi kereszténialója a pályán, hiszen asajátversenyszámait mindenki más számára nagyon elnyújtotta.

Viszont, bár mindig utolsóként végzett, Orville aznap öt világrekordot döntött meg. Senki nem gondolta volna ezt lehetségesnek, aki versenyzni látta őt, de nem a nézők és nem is a versenytársai voltak a bírák. Orville egyetlen szabályt sem segett meg, és az illetékesek sem tették alacsonyabbra a mércét. Ugyanazt a versenyt futotta le és ugyanazoknak a követelményeknek tett eleget, mint az összes többi versenyző. Azonban az ő esetében fennálló nehézségi foknak – a korának és a korlátozott testi képességének – a figyelembevétel a 100 év felettiek korosztályába helyezte őt. Ésbabana korosztályban öt világrekordot döntött meg.

Ahogy Orville részéről is minden alkalommal hatalmas bátorságot igényelt, hogy pályára lépjen, a nővéreink és a fivéreink némelyikétől is hatalmas bátorságot igényel az, hogy mindennap az élet küzdőterére lépjenek, tudva azt, miszerint méltánytalanul fogják megítélni őket, pedig a féltelmes hátrányok dacára minden tőlük telhetőt megtesznek a Szabadító követéséért és az Ővele kötött szövetségeik tiszteletben tartásáért.

Nem számít, hol élünk a világban, nem számít a korunk, mindannyiunk alapvető emberi szükséglete az, hogy a körülményeinktől, illetve a korlátainktól függetlenül érezzük az együvé tartozást, hogy kellünk és szükség van ránk, hogy az életünknek van célja és értelme.

A verseny utolsó körében a tömeg kitörő éljenzéssel szurkolt Orville-nek, ami erőt adott neki a folytatáshoz. Nem számított, hogy utolsóként ér célba. A résztvevők és a nézők számára is sokkal többről szólt ez egy versenynél. Ez sok tekintetben csodálatosan példázza a Szabadító tetteiben megnyilvánuló szeretetét. Amikor Orville célba ért, mind együtt örvendeztek.

A szeniorbajnoksághoz hasonlóan a mi gyülekezeteink és családjaink is lehetnek olyan gyülekezőhelyek, ahol szurkolunk egymásnak – szövetségbeli közösségek, amelyeket az egymás iránti krisztusi szeretet fűt –, ítélkezés nélkül segítve egymásnak felülkerekedni az élénk táruul kihívásokon, erőt adva és buzdítva a másikat. Szükségünk van egymásra. Isteni erő fakad az egységből, és Sátánnak éppen ezért feltett szándé-

vient de l'unité c'est pourquoi Satan cherche à nous diviser.

Malheureusement, pour certains d'entre nous, il peut parfois être difficile d'assister aux réunions de l'église pour diverses raisons. Ce peut être causé par des questions spirituelles, de l'anxiété sociale ou une dépression. C'est peut-être lié au fait d'être d'une ethnie ou d'un pays différent, ou d'avoir des expériences de vie ou des points de vue différents qui font penser à une personne qu'elle n'arrivera jamais à s'intégrer. Il peut même s'agir de parents en manque de sommeil et épuisés émotionnellement par des bébés et de jeunes enfants ou de quelqu'un qui est célibataire dans une assemblée remplie de couples et de familles. Ce peut être une personne ayant besoin de trouver le courage de revenir à l'église après des années d'absence ou rongée par l'idée qu'elle ne sera jamais à la hauteur ni à sa place.

Russell M. Nelson a dit : « Un couple de votre paroisse qui divorce, un jeune qui rentre prématurément de mission ou un adolescent qui remet son témoignage en question n'ont pas besoin de votre jugement. Ils ont besoin de percevoir l'amour pur de Jésus-Christ dans vos paroles et vos actions. »

Notre expérience à l'église est destinée à créer des liens essentiels avec le Seigneur et entre nous, si précieux pour notre bien-être émotionnel et spirituel. Un élément inhérent aux alliances que nous contractons avec Dieu, tout d'abord au baptême, est notre responsabilité de s'aimer et de se soutenir les uns les autres tant que membres de la famille de Dieu, membres du corps du Christ, mais pas seulement pour cocher une case sur une liste de choses à faire.

L'amour et le soin que nous prenons les uns des autres à la manière du Christ est d'une nature plus élevée et plus sainte. L'amour pur du Christ est la charité. Russell M. Nelson a enseigné : « La charité nous pousse à 'porter les fardeaux les uns des autres' [Mosiah 18:8] et non à se les amoncelers les uns sur les autres. »

Le Sauveur a dit : « À ce que vous reconnaîtrez que vous êtes mes disciples, si vous avez de l'amour les uns pour les autres. » Russell M. Nelson a ajouté : « La charité est la caractéristique principale d'un vrai disciple de Jésus-Christ. [...] Le message du Sauveur est clair : ses vrais disciples édifient, élèvent, encouragent, persuadent et inspirent. [...] La façon dont nous nous adressons à

ka megosztani minket.

Sajnos némelyikünk számára időnként nem feltétlenül könnyű eljárni istentiszteletre számos különféle okból. Lehet, hogy valaki hitbéli kérdésekkel küzd, esetleg társas szorongással vagy depresszióval. Lehet, hogy valaki másik országból jött, másik rasszból származik vagy más élettapasztalatai vannak, illetve másképp látja a dolgokat, és úgy érzi, hogy nem illik közénk. Sőt, lehetnek kialvatlan és érzelmileg túlfeszített kisgyermekes szülők, illetve olyanok, akik egyedülállóak egy párokkal és családokkal teli gyülekezetben. Az is lehet, hogy valaki épp csak összeszedte a bátorságát, hogy sokéves távollét után visszatérjen, vagy az a szűnni nem akaró érzés van benne, hogy ő nem elég jó és soha nem fog közénk tartozni.

Russell M. Nelson elnök azt mondta: „Ha az egyházközségünkben egy házaspár elválik, vagy egy fiatal misszionárius korábban tér vissza, esetleg egy serdülő kételkedik a bizonyosságában, akkor nincs szükségük az ítélezésekre. Arra van szükségük, hogy megtapasztalják Jézusnak a szavaitokban és tetteitekben tükröződő tiszta szeretetét.”

Az istentiszteleti élményeink célja olyan létfontosságú kapcsolódások biztosítása az Úrral és egymással, amelyekre oly nagy szükségünk van a lelki és az érzelmi jóllétünkhöz. Az Istennel kötött szövetségeinkben – a keresztkedéssel kezdve – ott rejlik annak a felelőssége, hogy szeressük egymást és törődjünk egymással. Isten családjának a tagjaiként és Krisztus testének a részeiként, nem azért, hogy csak kipipáljunk egy tételt a tőlünk elvárt teendők listáján.

A krisztusi szeretet és törődés magasztosabb és szentebb. Krisztus tiszta szeretete a jószívűség. Nelson elnök azt tanította: „A jószívűség arra sarkall minket, hogy viseljük egymás terheit [lásd Móziás 18:8], ahelyett, hogy terhekkel terhelnénk egymásra.”

A Szabadító azt mondta: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” Nelson elnök hozzátette: „A jószívűség Jézus Krisztus igaz követőjének az elsődleges jellemvonása.” „A Szabadító üzenete világos: az Őigaztanítványai építenek, felemelnek, bátorítanak, meggyőznek és lelkesítenek... Sokat számít, hogy miként szólunk

d'autres personnes et parlons d'elles [...] importe vraiment. »

Les enseignements du Sauveur à ce sujet sont très simples. Ils sont résumés dans la règle d'or : Tout ce que vous voulez que les hommes fassent pour vous, faites-le de même pour eux. Mettez-vous à la place de cette personne et traitez-la comme vous aimeriez être traité si vous étiez à sa place.

Traiter les autres à la manière du Christ s'étend largement au-delà de notre famille et de nos assemblées. Cela inclut nos sœurs et nos frères d'autres confessions ou sans confession du tout. Mais aussi ceux qui viennent d'autres pays ou cultures, ou qui ont des opinions politiques différentes des nôtres. Nous faisons tous partie de la famille de Dieu et il aime tous ses enfants. Il désire que ses enfants l'aiment l'un comme l'autre.

La vie du Sauveur était un exemple d'amour, il rassemblait et édifiait même ceux que la société avait jugés comme parias et impurs. Il est un exemple qu'il nous est commandé de suivre. Nous sommes ici pour acquérir les attributs du Christ et devenir un jour comme notre Sauveur. Son Évangile n'est pas une liste de tâches à effectuer, c'est un Évangile de changement, pour devenir comme lui et aimer comme il le fait. Il veut que nous devenions un peuple de Sion.

À la fin de ma vingtaine, j'ai traversé une période de profonde dépression et, pendant cette période, c'était comme si la réalité que Dieu existait avait soudainement disparue. Je ne peux pas vraiment expliquer ce que je ressentais, mais je me sentais complètement perdue. Depuis que j'étais petite fille, j'avais toujours su que mon Père céleste était là et que je pouvais lui parler. Mais pendant cette période, je ne savais plus s'il y avait Dieu. Je n'avais jamais rien vécu de semblable auparavant et j'avais l'impression que toutes mes croyances fondamentales s'écroulaient.

Pour cette raison, j'avais du mal à aller à l'église. J'y allais, mais c'était en partie parce que j'avais peur qu'on dise que j'étais « non pratiquante » ou « moins fidèle » et je craignais de devenir un « projet » attribué à quelqu'un. Ce dont j'avais vraiment besoin à ce moment-là, c'était de ressentir l'amour, la compréhension et le soutien sincères des gens autour de moi, et non d'être jugée.

másokhoz és másokról».

A Szabadító erről szóló tanítása nagyon egyszerű. Az arany szabály összefoglalja: Cselekedjétek másokkal úgy, ahogyan azt szeretnétek, hogy ők veletek cselekedjenek. Képzeljétek magatokat az illető helyébe, és bánjatok vele úgy, ahogyan ti szeretnétek, ha veletek bánná, amennyiben az ő helyében lennétek.

A krisztusi bánásmód messzemenő tanácsot ad a családonkon és az egyház közösségünkön. Magában foglalja a más felekezeti vagy egyáltalán nem hívő testvéreinket. Magában foglalja a más országokból és kultúrákból érkező testvéreinket, illetve azokat is, akiknek más a politikai meggyőződésük. Mindannyian Isten családjába tartozunk, és Ömindgyermekét szereti. Arra vágyunk, hogy a gyermekei és egymást is szeressék.

A Szabadító élete példát mutatott az olyan emberek szeretetére, egybegyűjtésére és felemelésére is, akiket a társadalom számkivetetteknek és tisztátalanoknak ítélt. Azt a parancsolatot kaptuk, hogy az Ő példáját kövessük. Azért vagyunk itt, hogy krisztusi tulajdonságokra tegyünk szert és végül olyanná váljunk, amilyen a Szabadító. Az Ő evangéliuma nem ellenőrző listából áll; ez a valakivé válás evangéliuma – az olyanná válásé, amilyen Ő, és az oly módon való szeretetét, ahogyan Ő szeret. Azt akarja, hogy sioni néppé váljunk.

A 20-as éveim végén mély depresszió időszakán mentem keresztül, és abban az időszakban mintha hirtelen eltűnt volna annak a valósága, hogy Isten létezik. Nem tudom teljes mértékben elmagyarázni az érzést, de annyit mondhatok, hogy teljesen elveszettnek éreztem magam. Kisgyermekkorom óta tudtam, hogy az én Mennyei Atyám ott van és szólhatok Hozzá. Ám ebben az időszakban kételkedtem, hogy van-e Isten. Azelőtt soha nem tapasztaltam ilyet az életemben, és úgy éreztem, mintha az egész alapom porladozna.

Ennek az eredményeként nehezemre esett eljárni istentiszteletre. Eljártam, de részben azért, mert nem akartam, hogy nem tevékenynek vagy kevésbé hithűnek címkézzenek, és attól tartottam, hogy valaki kijelölt feladatává válok. Ebben az időszakban valójában arra volt szükségem, hogy őszinte szeretetet, megértést és támogatást érezzek a körülöttem lévőkől, ne pedig ítélezést.

Certaines des suppositions que je craignais que les gens fassent à mon sujet, je les avais-moi-même faites à propos d'autres personnes quand elles n'assistaient pas régulièrement aux réunions de l'Église. Cette expérience personnelle douloureuse m'a appris des leçons précieuses sur les raisons pour lesquelles il nous est commandé de ne pas nous juger injustement les uns les autres.

Y a-t-il parmi nous des personnes qui souffrent en silence, craignant que leurs combats cachés ne soient découverts parce qu'elles ne savent pas comment les autres réagiront ?

Seul le Seigneur connaît pleinement le niveau réel de difficulté avec lequel chacun de nous mène sa vie, les fardeaux que nous portons, les difficultés et les obstacles que nous affrontons et qui sont souvent invisibles aux yeux des autres. Lui seul comprend pleinement les blessures et les traumatismes qui ont bouleversé la vie de certains d'entre nous dans le passé et qui continuent de nous affecter aujourd'hui.

Souvent, nous nous jugeons-mêmes sévèrement, pensant que nous devrions être bien plus loin sur le chemin. Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, c'est pourquoi il est le seul pleinement qualifié pour juger nos performances.

Sœurs et frères, soyons comme les spectateurs de cette histoire et encourageons-nous mutuellement dans notre parcours de disciple, peu importe notre situation ! Il n'est pas nécessaire d'enfreindre des règles ou d'abaisser le niveau des exigences. C'est en fait le deuxième grand commandement, aimer notre prochain comme nous-mêmes. Et, comme notre Sauveur l'a dit : « Toutes les fois que vous avez fait ces choses à l'un de ces plus petits de mes frères, c'est à moi que vous les avez faites », bonnes ou mauvaises. Il nous a aussi dit : « Si vous n'êtes pas un, vous n'êtes pas de moi. »

Dans la vie de chacun de nous, il y aura des moments où nous serons ceux qui ont besoin d'aide et d'encouragement. Engageons-nous dès maintenant à toujours nous soutenir les uns les autres. En agissant ainsi, nous parviendrons à une plus grande unité et donnerons au Sauveur l'occasion d'accomplir son œuvre sacrée, celle de guérir et de transformer chacun de nous.

À chacun de vous qui avez peut-être l'impression d'être très à la traîne dans la course

Én magamis feltételeztem annak előtte olyan dolgokat másokról – amikor nem jártak rendszeresen istentiszteletre –, amelyeket nem akartam, hogy mostrolam feltételezzenek. Ez a fájdalmas személyes tapasztalat értékes leckét tanított nekem arról, hogy miért kaptuk parancsolatként, miszerint kerüljünk mások feletti hamislelkű ítélkezést.

Vannak-e köztünk olyanok, akik csendben szenvednek, tartva attól, hogy mások értesülnek a rejtett küzdelmeikről, mert fogalmuk sincs, mi lesz a reakció?

Csak az Úr ismeri teljes mértékben azt a nehézségi szintet, amellyel mindegyikünk fut az élet versenyében: a terheinket, a kihívásainkat, valamint az előttünk álló azon akadályokat, amelyek gyakran mások számára nem láthatóak. Csak Ő érti meg teljes mértékben azokat a sorsfordító sebeket és megrázkódtatásokat, amelyeket némelyek közülünk talán megtapasztaltak a múltban, és még mindig hatással vannak ránk a jelenben.

Gyakran mégsaját magunkat is szigorúan ítéljük meg, azt gondolva, hogy előbbre kellene tartanunk a pályán. Csak az Úr ismeri a személyes korlátainkat és képességeinket, és ezért Ő az egyetlen, aki teljesen fel van jogosítva a teljesítményünk megítélésére.

Testvérek! Legyünk olyanok, mint a történetben szereplő nézők, és szurkoljunk egymásnak a tanítványság utazásán, a körülményeinktől függetlenül! Ehhez nem kell szabályokat szegnünk vagy alacsonyabbra tenni a mércét. Valójában ez a második nagy parancsolat, hogy úgy szeressük a felebarátunkat, ahogyan önmagunkat. És a Szabadítónk szavait idézve, „a mennyiben megcselekedtetek egygyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg” – legyen az jó vagy rossz. Azt is mondta nekünk, hogy „ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim”.

Mindegyikünk életében lesznek olyan alkalmak, amikor nekünk lesz szükségünk segítségre és biztatásra. Kötelezzük el most magunkat amellest, hogy ezt mindig megtesszük egymásért. Eközben nagyobb egységre fogunk szert tenni, és elősegítjük egy olyan tér létrejöttét, ahol a Szabadító el tudja végezni az Ő mindegyikünket meggyógyító és átalakító szent munkáját.

Mindazokat közületek, akik esetleg úgy érzik, hogy messze lemaradtak az élet e versenyében,

de la vie, ce voyage dans la condition mortelle, n'abandonnez pas. Seul le Sauveur peut juger pleinement où vous devriez être aujourd'hui, et il est compatissant et juste. Il est le grand juge de la course de la vie et l'un seul à comprendre pleinement le niveau de difficulté selon lequel vous courez, marchez ou avancez lentement. Il tiendra compte de vos limites, de vos capacités, de votre vécu, des fardeaux cachés que vous portez, ainsi que des désirs de votre cœur. Vous êtes peut-être en train de battre des records du monde symboliques. Ne perdez pas espoir. Continuez d'avancer ! Restez ! Vous avez votre place ici ! Le Seigneur a besoin de vous, nous avons besoin de vous !

Où que vous viviez dans le monde, aussi loin que cela puisse être, n'oubliez jamais que votre Père céleste et votre Sauveur vous connaissent parfaitement et vous aiment d'un amour parfait. Ils ne vous oublient jamais. Ils veulent vous ramener à eux.

Gardez les yeux fixés sur le Sauveur. Il est votre barre de fer. Ne le lâchez pas. Je témoigne qu'il vit et que vous pouvez lui faire confiance. Je témoigne aussi qu'il vous encourage.

Je prie pour que nous suivions tous l'exemple du Sauveur et nous encourageons mutuellement. Au nom de Jésus-Christ. Amen.

a halandóság ezen utazásán, arra kérem, hogy menjenek tovább. Csak a Szabadító tudja teljes mértékben megítélni, hogy ezen a ponton hol kellene lennetek, és Ő könyörületes és igazságos. Az élet versenyében Őa Nagy Bíró, és csak Ő érti meg teljes mértékben azt a nehézségi szintet, amelyen futtok, jártok vagy csoszogtok. Figyelembe fogja venni a korlátaitokat, a képességeiteket, az élettapasztalataitokat és az általatok hordozott rejtett terheket, valamint a szívetek vágyait is. Lehet, hogy képletesen is éppen világrekordokat döntötök meg. Kérlek, ne veszítsétek el a reményt! Kérlek, haladjatok tovább! Kérlek, maradjatok! Igenis közénk tartoztok! Az Úrnak szüksége van rátok, és nekünk is szükségünk van rátok!

Bárhol éljétek is a világban, bármennyire eldugott helyen, soha ne feledjétek, hogy a ti Mennyei Atyátok és a ti Szabadítótok teljes mértékben ismer és tökéletesen szeret benneteket. Ők sohanem felejtenek el titeket. Haza akarnak hozni.

Tartsátok a Szabadítón a szemeteket. Őa ti vasrudatok. Ne engedjétek el Őt! Tanúsítom, hogy Ő él, és hogy bízhattok Őbenne. Arról is tanúskodom, hogy Ő szurkol nektek.

Kövessük mindannyian a Szabadító példáját és szurkoljunk egymásnak – ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen.